

Finansdepartementet

Sendes elektronisk

Dato: 08.06.2023
Deres.ref: 22/1611
Vår ref: 23/711

Høring – lov- og forskriftsendringer på finansmarkedsområdet

Finans Norge viser til departementets høringsbrev 10. mars 2023 vedlagt Finanstilsynets forslag til endringer i finansforetaksloven og tilhørende forskrifter. Det vises også til samtaler med departementet om utsatt høringsfrist.

Høringsnotatet gjelder i hovedsak en rekke forslag til endringer som skal sikre korrekt gjennomføring av norske EØS-forpliktelser, men har også to forslag til endringer i finansreguleringen utover dette. Finans Norge vil i hovedsak kommentere sistnevnte deler av forslaget.

1. Finans Norges hovedsynspunkter

- Finans Norge støtter forslagene til endringer i finansforetaksloven og – forskriften som skal sikre en lojal og korrekt gjennomføring av EØS-regler. Det er viktig for konkurransen i det norske finansmarkedet at banker og andre finansforetak med norsk konsesjon underlegges tilsvarende krav som EU og at de gjennomføres på samme måte og til samme tid som resten av EØS-området.
- I et konkurranseperspektiv er det særlig viktig at dobbeltregulering unngås og at norske gjennomføringsbestemmelser både materielt og formelt fremstår likelydende som i andre EØS-land. Det er derfor positivt at Finansdepartement og Finanstilsynet prioriterer en slik gjennomgang av regelverket som nå er sendt på høring.
- Innføring av et generelt krav til internrevisjon i alle banker uavhengig av størrelse vil kunne bedre risikostyring og internkontroll i mindre banker, men vil samtidig medføre økte kostnader. Lovgiver bør foreta en nærmere vurdering av forholdsmessighet før innføring av et slikt generelt særnorsk krav. Det bør i denne sammenheng også gjøres en vurdering av rettstilstanden i sammenlignbare EØS-land.
- En utvidelse av unntaket fra konsesjonsplikten for finansieringsvirksomhet mellom foretak med betydelig eierinteresse vil kunne bidra til lettere finansiering av næringslivet, sammen med ordinær kreditt fra bankene. Grensen for «betydelig eierinteresse» bør imidlertid settes til 25 prosent eierandel, slik en tidligere arbeidsgruppe nedsatt av departementet har foreslått. Reglene bør også bli bedre

tilpasset organiseringen i konsern med større selskapsstrukturer, bl.a. for å møte finansieringsbehovet innen fornybarindustrien.

2. Generelt om forslagene knyttet til EØS-gjennomføring

EUs kapitalkravsforordning (nr. 575/2013 - CRR) og kapitalkravsdirektiv (2013/36 -CRD IV) ble med virkning fra 31. desember 2019 gjennomført i norsk rett. En vesentlig del av endringene som foreslås i høringsnotatet har som formål er å justere norsk regelverk for å sikre korrekt nasjonal gjennomføring av disse rettsaktene.

Finanstilsynet foreslår at bestemmelser som innholdsmessig følger direkte av CRR, tas ut av norsk lov og forskrift, slik at brukerne av reglene i større grad kun behøver å forholde seg til teksten i CRR, slik denne er inntatt i EØS-avtalen. Dette innebærer at en rekke bestemmelser som i dag følger av finansforetaksloven og tilhørende forskrifter oppheves. Det foreslås i tillegg en rekke endringer i finansforetaksloven og -forskriften, som skal sikre bedre lovteknisk gjennomføring av CRR, samt presiseringer som reflekterer det femte kapitalkravsdirektivet (2019/878 – CRD V). Som det fremgår av høringsnotatet gjelder dette blant annet reguleringen av minimumskrav til kapital, konsolidering, styring og kontroll av renterisiko, og MREL. I tillegg foreslås enkelte endringer i de organisatoriske kravene som skal sikre større grad av likebehandling av norske og utenlandske finansforetak og finanskonsern.

Finans Norge slutter seg til Finanstilsynets vurdering av at den nåværende regelverksstrukturen og tilfeller av dobbeltregulering, samlet sett gjør at reglene kan oppleves som vanskelig tilgjengelige. I tillegg kan en slik dobbeltregulering også medføre ulike tolkninger av mellom både aktører i markedet og tilsynsmyndigheter i ulike land. For utenlandske finanskonsern hjemmehørende i EU med datterforetak i Norge, vil dette også innebære at foretaket må avsjekke om de norske reglene innebærer andre krav enn det som følger av EU-reglene.

Poenget med å vedta EU-regulering i form av forordninger er nettopp å sikre en harmonisert og konform praktisering av regelverket på tvers av jurisdiksjoner og tilsynsmyndigheter. Formålet er således å sikre at regelverket ikke bare er likt på papiret, men også etterleves og håndheves på samme måte. Bestemmelser som følger direkte av CRR, bør derfor som foreslått tas ut av norsk lov og forskrift, slik at rettsanvenderne i stedet kan forholde seg direkte til forordningsteksten slik denne er inntatt i EØS-avtalen.

Finanstilsynet foreslår for øvrig at inkorporasjonsbestemmelsen i CRR/CRD IV-forskriften § 2 flyttes til finansforetaksloven kapittel 14. Departementet bemerker i høringsbrevet at høringsnotatet ikke omtaler forholdet til inkorporasjonsbestemmelsen som kom inn i finansforetaksloven § 1-8 med virkning fra 1. juli 2022.

Finans Norge har ingen klar vurdering av hva som er mest hensiktsmessig gjennomføringsmetode på dette området. Det er korrekt - slik Finanstilsynet anfører - at lovgiver ved gjennomføring av nyere nivå 1 forordninger på finansmarkedsområdet har

inntatt tilsvarende inkorporasjonsbestemmelser i lov, fremfor forskrift. Vi kjenner imidlertid ikke til hvorvidt dette nå er konsekvent gjennomført for all finansmarkedsregulering.

Rettslig sett er det uten betydning om inkorporasjonsbestemmelsen står i lov eller forskrift, selv om det tilsynelatende bedre reflekterer trinnhøyden i EU-regelverket at Niva 1-forordninger inkorporeres via en henvisning fra lov. Samtidig vil det – i dette tilfellet – være en fordel for brukerne av regelverket at dette fremgår samlet i CRR/CRDIV-forskriften. Vi antar at for Finans Norges medlemmer vil sistnevnte hensyn veie tyngst. Etter vår vurdering vil dessuten en flytting av inkorporasjonsbestemmelsen fra CRR/CRDIV-forskriften til finansforetaksloven kapittel 14, redaksjonelt fremstå i et noe uklart forhold til finansforetaksloven § 1-8, som departementet viser til.

3. Konkrete tilbakemeldinger til forslagene knyttet til EØS-gjennomføring

I høringsnotatet foreslås flere endringer som skal sikre bedre gjennomføring av det fjerde og femte kapitalkravsdirektiv (CRD IV og V), samt kapitalkravsforordningen (CRR I). Forslagene vil blant annet medføre en likebehandling av kravene til organisering av et norsk datterselskap i finanskonsern – uavhengig av om morforetaket er norsk eller fra et EØS-land. I tillegg foreslås en rekke mer tekniske endringer for å sikre en mer lojal gjennomføring av EØS-reglene, samt oppheve dobbeltregulering. Finans Norge støtter alt vesentlige også disse forslagene, men har likevel enkelte mindre merknader som fremgår nedenfor.

Om opphevelse av finansforetaksforskriften § 11-11:

Etter finansforetaksloven § 11-2 skal Finanstilsynet samtykke til reduksjon av ansvarlig kapital i finansforetak. I CRR artikkel 77 til 78a følger det nærmere krav til forhåndssamtykke ved reduksjon av ansvarlig kapital eller ved reduksjon av MREL-tellende gjeld i kredittinstitusjoner. Finanstilsynet viser i høringsnotatet til at det i finansforetaksforskriften § 11-11 tredje ledd er gitt et eksplisitt unntak fra samtykkekravet for å gjennomføre en ren refinansiering på nærmere vilkår. Forutsetningen er at den nye kapitalen "ikke har vilkår som gir en negativ effekt på foretakets mulighet til å opprettholde lønnsomheten".

Bestemmelsen ble i sin tid ansett forenlig med CRR artikkel 78 nr. 1 a, som etter sin ordlyd fastsetter at tilsynsmyndighetene skal gi samtykke på tilsvarende vilkår. Finanstilsynets vurdering er nå at finansforetaksforskriften § 11-11 tredje ledd er i strid med reglene i CRR og bestemmelsen foreslås derfor opphevet. Kravene til samtykke vil etter dette følge av finansforetaksloven § 11-2 og CRR, samt utfyllende kommisjonsforordninger.

Finans Norge har ingen merknader til forslaget som sådan. I forlengelsen av ovennevnte vurdering vil vi imidlertid vise til at det etter ordlyden i finansforetaksloven § 11-2 kan fremstå som Finanstilsynet har diskresjonær kompetanse til å nekte samtykke. Departementet bør derfor se på en eventuell omformulering av lovteksten eller presisere i det videre lovarbeidet at kravene her følger direkte av de relevante forordningsbestemmelsene og ikke av finansforetaksloven § 11-2, slik omtalen i høringsnotatet motsetningsvis kan forstås.

Utkast til ny CRRR/CRDIV-forskrift § 36a

Finanstilsynet foreslår en ny bestemmelse i CRR/CRD IV-forskriften § 36a om styring av renterisiko. Etter forslaget skal Finanstilsynet gis kompetanse til å «*pålegge foretak å benytte standardmetoden hvis foretakets eget system for styring og kontroll med risiko som nevnt i første ledd ikke anses tilfredsstillende (...)*».

Bestemmelsen gjennomfører CRD IV artikkel 84 pkt. 3. Det følger her at “competent authority may require an institution to use the standardised methodology referred to in paragraph 1 where the internal systems implemented by that institution for the purpose of evaluating the risks referred to in that paragraph are not satisfactory”. Det følger videre av art. 84 pkt. 6 at EBA skal utarbeide guidelines for å “determining which of the internal systems implemented by institutions for the purposes of paragraph 1 are not satisfactory as referred to in paragraph 3”.

Etter Finans Norges vurdering vil «*ikke er tilfredsstillende*» være en mer korrekt oversettelse av «are not satisfactory». Den foreslått tekst «*ikke anses tilfredsstillende*» åpner opp for større grad av subjektivt skjønn. Slik vi leser CRD IV art. 84 pkt. 3 gir bestemmelsen ikke anvisning på noen diskresjonære skjønnselementer, utover vurderingen av kredittinstitusjonens internkontroll som ikke tilfredsstillende.

Endringer i finansforetaksloven § 20-9 tredje ledd

Finanstilsynet foreslår å endre ordlyden i finansforetaksloven § 20-9 tredje ledd om minstekrav til konvertibel gjeld. Endringen begrunnes med at det i gjeldende lovtekst gis en henvisning som kan leses som at senior etterstilt gjeld ikke er inkludert i bestemmelsen. Finanstilsynet foreslår følgende tekst for å tydeliggjøre at senior etterstilt gjeld også er omfattet:

(3) Finanstilsynet kan ved fastsettelsen av minstekravet etter første ledd beslutte at kravet delvis skal oppfylles med kapital- eller gjeldsinstrumenter med prioritet som angitt i § 20-32 første ledd nr. 4 eller lavere.

Finans Norge deler Finanstilsynet vurdering av bestemmelsens formål og støtter forslaget til justering av lovteksten. For øvrig minnes det om at lovforslaget på høring har en relatert problemstilling som omhandler forholdet til «legacy-instrumenter», dvs. instrumenter som ikke lenger kvalifiserer som ansvarlig kapital på balansen etter utløpet av overgangsordninger.

Sistnevnte er nærmere omtalt i den nylig avsluttede høringen om endringer i prioritetsrekkefølgen i finansforetaksloven § 20-32.¹ I Finans Norges [høringssvar](#) er det redegjort nærmere for vår forståelse om at «legacy-instrumenter» skal kunne benyttes til å

¹ Ref. <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horingsbrev-endringer-i-prioritetsrekkefolgen-i-finansforetaksloven-20-32-gjennomforing-av-brrd-art.-487/id2962270/>

oppfylle MREL-kravet, forutsatt gjennomføring av nødvendige lovendringer i høringen med formål å forhindre infeksjonsrisiko knyttet til prioritert. Forutsetningen er at instrumentene oppfylle vilkårene i CRR art. 72b, jf. finansforetaksforskriften § 20-7a.

Ovennevnte endringer i finansforetaksloven § 20-9 tredje ledd synes å bidra til en ytterligere avklaring og tydelighet på dette punktet. Den foreslåtte justeringen av tredje ledd vil omfatte alle kapital- eller gjeldsinstrumenter med lavere prioritet enn senior etterstilt gjeld og vil dermed inkludere ny kategori 5 som gjelder «legacy instrumenter». Det er hensiktsmessig at instrumenter hjemmehørende i ny kategori 5 vil kunne benyttes i oppfyllelsen av MREL, forutsatt at infeksjonsrisikoen fjernes (ved at lovendringene vedtas) og at instrumentene oppfyller vilkårene i CRR art. 72b.

4. Utvidelse av kravet til internrevisjon til alle banker og kredittforetak

Finanstilsynet foreslår å oppheve unntaket fra kravet til internrevisjon for banker og kredittforetak med forvaltningskapital under 10 milliarder kr, jf. finansforetaksforskriften § 8-3 første ledd. Tilsynet begrunner endringen med erfaringer fra tilsyn i mindre banker. Samtidig foreslås innført en hjemmel i finansforetaksforskriften §§ 2-1 og 2-7 som gir Finanstilsynet myndighet til å pålegge betalingsforetak og e-pengeforetak å etablere uavhengige kontrollfunksjoner med ansvar for internrevisjon, risikostyring eller etterlevelse hvis virksomhetens art, omfang eller kompleksitet tilsier det. Finans Norge støtter sistnevnte forslag, men har noen merknader til forslaget om en generell innføring av internrevisjon for banker og kredittforetak.

Kravet til internrevisjon i norsk rett er, med dagens virkeområde, et nasjonalt krav som omfatter flere foretakstyper og -størrelser, enn det som følger av EU-reguleringen på finansområdet. Kravet til internrevisjon i banker og kredittforetak ble innført for snart 20 år siden, i sin tid som en del internkontrollforskriftens krav til styring av risiko. Innslagspunktet for kravet – balanse på mer enn 10 milliarder kr - er ikke justert i etterkant. På grunn av den generelle økonomiske utviklingen og veksten i bankenes balanser omfatter kravet således i dag langt flere banker, enn da kravet i sin tid ble innført.

Forslaget om at alle banker og kredittforetak må ha internrevisjon vil innebære at langt flere foretak vil bli underlagt krav om internrevisjon. Per i dag omfatter kravet om internrevisjon mellom 70 til 80 finansforetak, noe som vil øke til rundt 140 til 150 foretak om forslaget blir vedtatt. Som Finanstilsynet viser til, vil størrelsen på kostnaden variere med omfanget av virksomheten. I høringsnotatet er det anslått at for en bank med forvaltningskapital rundt grensen på 10 milliarder, vil pliktig internrevisjon medføre en kostnad på minst 500 000 kroner i året. Etter Finans Norges vurdering fremstår dette anslaget som et moderat og sannsynlig anslag av forslagets kostnadsside.

Finanstilsynet begrunner forslaget med at de gjennom tilsyn har avdekket store variasjoner når det gjelder oppmerksomheten om og kvaliteten på virksomhets- og risikostyring, og at dette har medført tap på engasjementer og omdømme. Etter Finanstilsynets vurdering har

«årsakene til dette vært ulike kombinasjoner av manglende ressurser og/eller kompetanse når det gjelder risikostyring og internkontroll, manglende egnethet i styrende organer og manglende intern risikokultur.» Det er imidlertid ingen nærmere presentasjon av dette empiriske grunnlaget for forslaget. Finanstilsynet viser også til at «arbeid og rapporter fra internrevisjonen vil kunne gi styret et bedre grunnlag for å iverksette nødvendige korrigerende tiltak», noe Finans Norge kan slutte seg til.

Finans Norge deler Finanstilsynets vurdering av at en opphevelse av unntaksforskriften vil kunne bedre risikostyringen i mindre banker. Dette *kan* også bidra til lavere tap over tid, og potensielt lavere pilar 2 krav for de aktuelle bankene. Samtidig vil åpenbart effekten av et generelt krav til internrevisjon variere med bankens organisering, kompleksitet, størrelse, tjenestetilbud og porteføljesammensetning.

Finanstilsynet har i høringsnotatet ikke foretatt noen særskilt vurdering av forholdsmessigheten ved å innføre et generelt krav til internrevisjon for alle banker og kredittforetak. Et slikt krav vil være et nasjonalt særkrav og det fremgår heller ikke hvorvidt et tilsvarende generelt krav til internrevisjon er innført i andre sammenlignbare jurisdiksjoner med variert bankstruktur. I motsetning til de øvrige forslag i høringsnotatet gis det her ingen oversikt over verken EØS-rett eller rettsstilstanden i andre nordiske land.

Finans Norge mener på denne bakgrunn at forslaget bør utredes nærmere før man innfører et nytt virksomhetskrav som innebærer en ikke ubetydelig varig kostnadsøkning for et større antall mindre norske banker. Frem til det i noe større grad foreligger kvantifiserbare tall på effekten av et slikt krav og en komparativ studie av tilsvarende krav i andre sammenlignbare land, bør internrevisjon fortsatt være frivillig for de minste bankene, slik det er i dag.

5. Unntak fra konsesjonsplikt for finansiering av selskaper med betydelig eierinteresse

Utgangspunktet i norsk rett er at finansieringsvirksomhet kun kan drives av banker, kredittforetak og finansieringsforetak som har tillatelse til å drive slik virksomhet her i riket, med mindre annet følger særlige unntaksbestemmelser, jf. finansforetaksloven § 2-1 første ledd. Det følger videre av finansforetaksloven § 2-1 tredje ledd bokstav c at det ikke anses som finansieringsvirksomhet «å yte kreditt til, eller stille garantier for, ansatte i foretaket eller foretak i samme konsern som kredittgiver eller garantistiller».

I høringsnotatet foreslås det å legge til et nytt unntak for finansiering som skjer til foretak der kredittgiver eller garantistiller har betydelig eierinteresse, og dette foreslås avgrenset til en eierandel som representerer mer enn en tredjedel (33,3 prosent) av kapitalen eller stemmene i foretaket. For å kvalifisere for dette unntaket er det oppstilt et vilkår om at en slik kredittgiver eller garantistiller ikke finansierer sin virksomhet ved å ta imot tilbakebetalingspliktige midler fra allmennheten. Videre foreslås det å lovfeste forvaltningspraksis om at konsernunntaket i finansforetaksloven § 2-1 tredje ledd bokstav c omfatter konsern der kredittgiver er etablert i en annen stat.

Finans Norge støtter at det innføres et nytt unntak i finansforetaksloven § 2-1 tredje ledd bokstav c, samt at et slikt unntak også omfatter norske datterforetak i utenlandske konserner. Vi har imidlertid noen merknader til grensen for hva som skal forstås som «betydelig eierinteresse» og den øvrige foreslåtte innretning. Sistnevnte merknader til den øvrige innretning gjelder særlig praktisering av unntaksregelen i større industrikonsern. Skrankene for finansiering av foretak utenfor konsernstrukturen har her blitt aktualisert i forbindelse med enkelte større prosjekter innen fornybar industri.

Grensen for «betydelig eierinteresse»

Etter det Finans Norge er kjent med har garantier og lån som forslaget søker å regulere vært utbredt i enkelte markeder, bl.a. byggebransjen. Som nevnt over har slik finansiering også i senere tid blitt aktuelt i andre deler av næringslivet, med vesentlig større kapitalbehov. Slike kreditter og garantier ytes i stor grad samtidig og som en forutsetning for ordinære banklån. Typisk innebærer dette for bankene, at lånekundenes engasjementer er sikret med garantier fra andre nærstående selskaper utenfor konsernforhold.

Det foreligger imidlertid lite forvaltningspraksis innenfor dette området og som Finanstilsynets avgjørelse i den såkalte Daimyo-saken² illustrerer, har det nok også vært for liten oppmerksomhet i bransjen om grensene for slik finansieringsvirksomhet. Selv om forslaget som sådan innebærer en begrenset liberalisering, vil den foreslåtte klargjøringen av «betydelig eierinteresse», i praksis være en innskjerping sammenholdt med den alminnelige forståelse av de legale skrankene frem til vedtaket i ovennevnte forvaltningssak ble publisert.

Finanstilsynet mener at grensen for negativ kontroll etter aksjelovgivningen er en hensiktsmessig terskel for når et foretak kan yte lån eller garantier til et annet foretak uten krav om konsesjon. Etter forslaget vil da dette oppnås med en eierandel som representerer mer enn en tredjedel av kapitalen eller stemmene i foretaket (33,3 prosent eierandel). Som det vises til i høringsnotatet, er det tidligere foreslått - av arbeidsgruppen som vurderte gjennomføring av den såkalte Bankpakken – at kravet settes til minst 25 prosent eierandel. Tilsynet begrunner grensen på 33,3 prosent med at denne samsvarer bedre med aksjelovgivningen.

Finans Norge hadde ikke merknader til forslaget fra ovennevnte arbeidsgruppe når dette var på høring og mener fortsatt at en grense på 25 prosent eierandel, gjør regelverket mer praktikabelt enn den foreslåtte grensen på minst 1/3 eierandel. Henvisningen til hvitvaskingsreglenes krav til kontroll av betydelige eiere er etter vår vurdering også en relevant skranke å innrette kravet etter, sett fra en juridisk innfallsvinkel. Som nevnt vil lån og garantier fra nærstående foretak ofte utgjøre en form for sidefinansiering, som ytes i tillegg

² Finanstilsynets vedtak 15.12.2021 om pålegg av stans av finansieringsvirksomhet

til ordinære banklån. For bankene som yter hovedfinansieringen vil nettopp kravet etter hvitvaskingsregelverket til å kontrollere (identifisere) reelle rettighetshavere være en av de mest sentrale vurderinger som må gjøres av låntagere i en kredittprosess. I en slik sammenheng vil det således være naturlig å hekte grensen for unntaket fra konsesjonsplikt på et tilsvarende krav.

Etter vår forståelse er også grensen på 25 prosent bedre i samsvar med tidligere praktisering av bestemmelsen i finansieringsvirksomhetsloven § 1-3 første ledd nr. 5 om “betydelig eierinteresse”, som nå foreslås gjeninnført. En grense på 25 prosent vil uansett i praksis, som nevnt ovenfor, innebære en innskjerping av markedspraksis innenfor enkelte segmenter, men samtidig danne et klart kringvern mot uthuling av konsesjonsplikten for å yte finansieringsvirksomhet.

Øvrige merknader til ordlyden i unntaket fra konsesjonsplikten

For foretak som vil benytte det foreslåtte utvidede unntaket (utenfor konsern) er det inntatt en begrensning tilsvarende finansforetaksloven § 2-9 tredje ledd, som innebærer at slike foretak «ikke kan finansiere virksomheten ved å motta tilbakebetalingspliktige midler fra allmennheten», f.eks. ved utstedelse av sertifikater eller obligasjoner. Finans Norge legger i denne forbindelse til grunn at tidligere praksis og forståelse av bestemmelsen også vil gjelde i relasjon til finansforetaksloven § 2-1 tredje ledd bokstav d), nemlig at forbudet ikke er til hinder for industriforetaks adgang til å innhente kapital til sin virksomhet ved opptak av obligasjonslån i verdipapirmarkedet.³

Etter forslaget skal unntaket fra konsesjonsplikten gjelde der «kredittgiver eller garantistiller» ikke finansierer virksomheten ved å ta imot tilbakebetalingspliktige midler fra allmenheten. I den videre lovbehandling bør det presiseres at vurderingen knytter seg kun til selskapet som er «kredittgiver/garantistiller», uavhengig av om for eksempel morselskapet til «kredittgiver eller garantistiller» finansierer seg ved å ta imot tilbakebetalingspliktige midler fra allmenheten.

For å sikre fleksibilitet i større konsernforhold, foreslår vi for øvrig at lovteksten presiserer at unntaket skal gjelde der «der kredittgiver eller garantistiller direkte eller indirekte har en eierandel». Bakgrunnen er at i konsernforhold kan ett eller flere selskaper ha en sterkere balanse enn andre selskaper, og dermed være bedre egnet til å kunne yte kreditt til eller stille garanti for konsernselskaper. Tilsvarende gjelder også overfor foretak der konsernet har en betydelig eierandel. Muligheten til å yte kreditt eller stille garanti bør derfor ikke være begrenset til direkte eier (typisk konsernspiss).

³ Se NOU 2011: 8 Bind B pkt. 10.2.3 s. 644.

Med vennlig hilsen
Finans Norge

Sign.
Erik Johansen
direktør

Sign.
Carl Flock
juridisk fagdirektør